

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **Sampa Invest, s.r.o.**, se sídlem Maiselova 38/15, Praha 1 – Josefov, zast. Mgr. Janem Kořánem, advokátem, se sídlem Hybernská 1271/32, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 727/27, Praha 7, o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2012, č. j. 10 A 296/2011 – 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **je povinnen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 2880 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Jana Kořána, advokáta, se sídlem Hybernská 1271/32, Praha 1.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 30. 8. 2011, zn. SPR-5145/11-11, žalovaný nevyhověl námitkám žalobkyně proti exekučnímu příkazu žalovaného ze dne 27. 7. 2011, zn. SPR-5145/11-4. Exekučním příkazem byla nařízena exekuce, prováděná ukládáním donucovacích pokut, ke splnění povinnosti žalobkyně podle výroku I. usnesení žalovaného ze dne 20. 6. 2011, zn. SPR-3663/11-14. Tímto usnesením byla žalobkyni ve správním řízení vedeném pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, výrokem I. uložena povinnost podle § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), předložit seznam všech pracovníků, kteří jsou na základě mandátní, pracovní nebo jiné smlouvy

uzavřené s žalobkyní pověřeni kontaktovat dlužníky společnosti ESSOX s.r.o., se sídlem Senovážné nám. 231/7, České Budějovice, za účelem zaplacení jejich dluhu, a dále výrokem II. uložena povinnost podle § 53 odst. 1 správního řádu předložit veškeré dokumenty, které upravují zpracování osobních údajů osob, jejichž dluhy žalobkyně vymáhá, jakož i prokázat splnění povinnosti zpracovat a dokumentovat přijatá a provedená technicko-organizační opatření k zajištění ochrany osobních údajů těchto osob.

Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2011 se žalobkyně bránila žalobou ze dne 22. 9. 2011, ve které navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející exekuční příkaz, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a dále uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení. Namítala, že usnesení žalovaného ze dne 20. 6. 2011 je ve výroku I. nicotné, a na jeho základě tedy nemohl být exekuční příkaz vydán. I v případě, že by toto usnesení bylo vydáno v souladu se zákonem, měla žalobkyně právo odepřít splnění uložené povinnosti s odkazem na § 53 odst. 2 správního řádu (právo odepřít výpověď, resp. předložit listinu), a tuto povinnost proto nelze vymáhat prostřednictvím exekuce. Napadené rozhodnutí je podle žalobkyně mimoto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Podáním ze dne 20. 12. 2011 žalobkyně vzala žalobu zpět a navrhla, aby soud řízení zastavil a současně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9640 Kč. Zpětvzetí žaloby zdůvodnila tak, že ztratila zájem na dalším pokračování sporu, neboť žalovaný po podání žaloby uznal námitku, že na žalobkyni nelze vymáhat uloženou povinnost, že žalobkyně oprávněně využila svého práva odepřít její splnění, neboť by si tím mohla způsobit nebezpečí stíhání pro správní delikt. Poukázala přitom na rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2011, zn. SPR-5145/11-19, kterým předseda žalovaného zrušil rozhodnutí žalovaného jako správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 8. 2011, zn. SPR-5145/11-5, jímž byla k vynucení povinnosti uložené výrokem I. usnesení žalovaného ze dne 20. 6. 2011 žalobkyni uložena donucovací pokuta ve výši 10 000 Kč. Následně byla rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 11. 2011, zn. SPR-5145/11-21, zastavena exekuce ke splnění povinnosti žalobkyně podle výroku I. usnesení žalovaného ze dne 20. 6. 2011, která byla nařízena exekučním příkazem žalovaného ze dne 27. 7. 2011, zn. SPR-5145/11-4.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 16. 1. 2012, č. j. 11 A 303/2011 – 26, výrokem I. řízení zastavil a výrokem II. rozhodl, že žalovaný je povinen žalobkyni zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 9640 Kč do třiceti dnů od právní moci usnesení k rukám zástupce žalobkyně. Výrokem III. vyslovil, že se žalobkyni vrací část zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby v částce 2000 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci usnesení k rukám zástupce žalobkyně. V odůvodnění městský soud poukázal na ustanovení § 37 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a uvedl, že postupoval podle § 47 písm. a) téhož zákona. O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s., neboť shledal předpoklady pro přiznání práva na náhradu nákladů řízení žalobkyni pro pozdější chování žalovaného. Žalobkyně totiž vzala žalobu zpět poté, co žalovaný shledal oprávněnými důvody, jejichž uznání se žalobkyně žalobou domáhala, a exekuční řízení zastavil. Městský soud poukázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2011, kterým předseda žalovaného zrušil rozhodnutí žalovaného, jímž byla

k vynucení povinnosti žalobkyni uložena donucovací pokuta ve výši 10 000 Kč a které předseda žalovaného odůvodnil tak, že k předložení požadovaných listin nelze žalobkyni prostřednictvím donucovacích pokut nutit; předložení požadované listiny by ve spojení s jinými důkazními prostředky mohlo přivodit nebezpečí stíhání žalobce za správní delikt. V návaznosti na toto rozhodnutí byla exekuce zastavena. Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobkyni účelně vynaložené náklady řízení, spočívající v nákladech právního zastoupení advokátem, určené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif"), a to v rozsahu odměny za tři úkony právní služby po 2100 Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby a její zpětvzetí) a režijní paušál třikrát po 300 Kč, včetně 20 % navýšení o daň z přidané hodnoty, a dále části soudního poplatku ve výši 1000 Kč; celková výše přiznaných nákladů řízení tak činila 9640 Kč. O vrácení části zaplaceného soudního poplatku ve výši 2000 Kč soud rozhodl podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

Proti usnesení Městského soudu v Praze se žalovaný (dále též „stěžovatel") bránil kasační stížností ze dne 25. 1. 2012, podanou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. [omylem uvedeno písm. c), z citace zákona provedené stěžovatelem je však zřejmé, že měl na mysli § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil. Současně navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to z důvodu hospodárnosti a efektivnosti nakládání se spornou částkou náhrady nákladů řízení. Úvodem stěžovatel ohledně postupu správních orgánů v projednávané věci odkázal na své vyjádření k žalobě a rekapituloval řízení k vydání usnesení stěžovatele ze dne 20. 6. 2011 a jeho přezkum, když rozhodnutím ze dne 22. 9. 2011, zn. INSP2-3663/11-33, předseda stěžovatele zamítl pro opožděnost rozklad žalobkyně proti tomuto usnesení; toto rozhodnutí bylo napadeno žalobou, řízení o níž bylo zastaveno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2012, č. j. 11 A 303/2011 – 26; řízení o kasační stížnosti proti tomuto usnesení je u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 4 As 15/2012. Stěžovatel namítal, že městský soud se ve své úvaze o přiznání náhrady nákladů řízení nezabýval tím, zda může být napadené rozhodnutí vůbec podrobeno přezkumu ve správním soudnictví, když exekučním příkazem nebyla uložena konkrétní povinnost, resp. nebyla uložena donucovací pokuta. Pokud žalobkyně v řízení namítala nezákonnost usnesení stěžovatele ze dne 20. 6. 2011, pak tato tvrzení měla uplatnit v řízení o správním, resp. soudním přezkumu tohoto rozhodnutí. Závěr soudu o aplikaci § 60 odst. 3 s. ř. s. podle stěžovatele není namístě i proto, že žalobkyně v řízení nemohla uspět, svoji žalobu toliko vzala zpět dříve, než by tato byla soudem odmítnuta či zamítnuta. Napadené usnesení stěžovatel mimoto považuje za nepřezkoumatelné, neboť městský soud vycházel z nesprávných úvah a podkladů, když v odůvodnění nesprávně uvedl, že exekuce byla zastavena rozhodnutím předsedy stěžovatele ze dne 16. 11. 2011; předmětná exekuce byla ve skutečnosti zastavena usnesením stěžovatele jako správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 11. 2011.

Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 13. 3. 2012 navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a uložil stěžovateli povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 2880 Kč. Kasační stížnost a argumentace v ní obsažená se podle jejího názoru týká vesměs posouzení otázky, zda měla být žalobkyni přiznána náhrada nákladů řízení vůči stěžovateli. Vyslovila přesvědčení, že velmi stručná námitka

nesprávnosti procesního postupu městského soudu má toliko vytvořit prostor pro přezkum výroku o náhradě nákladů řízení. Městský soud rozhodl v souladu se zákonem o zastavení řízení pro zpětvzetí žaloby.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.* Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., je v této souvislosti třeba poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, publikován pod č. 625/2005 Sb. NSS (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná z: <www.nssoud.cz>), vyslovil právní názor, který je třeba obdobně aplikovat i na zde projednávanou věc, totiž že *„je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.“*

Nejvyšší správní soud rovněž zvážil nezbytnost rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který stěžovatel podal současně s kasační stížností. Dospěl k závěru, že o tomto návrhu není v projednávané věci třeba rozhodovat, neboť Nejvyšší správní soud přistoupil k přednostnímu projednání a meritornímu rozhodnutí o samotné kasační stížnosti poté, co mu byly předloženy příslušné spisy městského soudu a správních orgánů obou stupňů, poučil účastníky řízení o složení senátu, který věc projedná a rozhodne, přičemž ze strany účastníků nebyla vznesena námitka podjatosti, a poté, co provedl úkony podle § 109 odst. 1 s. ř. s. Rozhodnutí o odkladném účinku kasační stížnosti by bylo v tomto případě nadbytečné, neboť přiznání odkladného účinku kasační stížnosti může obecně přinést ochranu toliko v období do vydání rozhodnutí o věci samé.

Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Úvodem je třeba poukázat na ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s., podle něhož *„kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná.“* Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal, že by kasační stížnost byla nepřípustná, neboť v ní uplatněné námitky směřují nejen proti výroku o nákladech řízení, nýbrž stěžovatel namítá rovněž nepřezkoumatelnost napadeného usnesení pro vady odůvodnění a následně navrhuje jeho zrušení v celém rozsahu. V této souvislosti je třeba poukázat na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6.

2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64, publikováno pod č. 2116/2010 Sb. NSS, v němž zdejší soud judikoval, že *„ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. se vztahuje pouze na kasační stížnost podanou výlučně proti výroku o nákladech řízení.“* V odůvodnění usnesení rozvedl, *„že kasační stížnost je pokládána za opravný prostředek mimořádný a že tedy řízení před krajským soudem ve věcech správního soudnictví je řízením jednoinstančním bez možnosti podat řádný opravný prostředek (odvolání), který je běžný v jiných procesních předpisech (např. v občanském soudním řádu).“* (...) *„Zákon nepřipouští kasační stížnost, je-li jejím jediným důvodem napadení výroku o nákladech řízení. Pokud by kasační stížnost byla podána v takto jednoznačné (čisté) podobě, musela by být pro nepřípustnost odmítnuta, byť by Nejvyšší správní soud seznal, že rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení není správné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2004, č. j. 4 Ans 1/2004 – 53, podle něhož „nelze za stávající právní úpravy ve správním soudnictví napravit soudem rozhodujícím o kasační stížnosti případné nesprávné rozhodnutí krajských soudů o nákladech řízení, pokud není současně kasační stížností napaden též výrok o věci samé“). Jinak řečeno, pokud je kasační stížností napaden též jiný výrok, je kasační stížnost zásadně přípustná.“* (...) *„Zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale naopak umožnit jej tam, kdy Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává výrok o věci samé. Ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je tudíž aplikovatelné pouze na kasační stížnosti podané výlučně proti výroku o nákladech řízení.“*

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné stručně objasnit skutkový a právní základ projednávané věci. Napadeným rozhodnutím ze dne 30. 8. 2011, zn. SPR-5145/11-11, stěžovatel nevyhověl námitkám žalobkyně proti exekučnímu příkazu stěžovatele ze dne 27. 7. 2011, zn. SPR-5145/11-4. Exekučním příkazem byla nařízena exekuce ke splnění povinnosti žalobkyně podle výroku I. usnesení stěžovatele ze dne 20. 6. 2011, jímž byla žalobkyni výrokem I. uložena povinnost předložit seznam všech pracovníků, kteří jsou na základě mandátní, pracovní nebo jiné smlouvy uzavřené s žalobkyní pověřeni kontaktovat dlužníky společnosti ESSOX s.r.o., se sídlem Senovážné nám. 231/7, České Budějovice, za účelem zaplacení jejich dluhu, a dále výrokem II. uložena povinnost předložit veškeré dokumenty, které upravují zpracování osobních údajů osob, jejichž dluhy žalobkyně vymáhá, jakož i prokázat splnění povinnosti zpracovat a dokumentovat přijatá a provedená technicko-organizační opatření k zajištění ochrany osobních údajů těchto osob. Rozhodnutím ze dne 22. 9. 2011, zn. INSP2-3663/11-33, předseda stěžovatele zamítl pro opožděnost rozklad žalobkyně proti tomuto usnesení; toto rozhodnutí bylo napadeno žalobou, řízení o níž bylo zastaveno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2012, č. j. 11 A 303/2011 – 26; řízení o kasační stížnosti proti tomuto usnesení je u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 4 As 15/2012. Rozhodnutím stěžovatele ze dne 3. 8. 2011, zn. SPR-5145/11-5, byla k vynucení povinnosti uložené výrokem I. usnesení stěžovatele ze dne 20. 6. 2011 žalobkyni uložena donucovací pokuta ve výši 10 000 Kč. Rozhodnutím ze dne 16. 11. 2011, zn. SPR-5145/11-19, předseda stěžovatele zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 8. 2011. Následně byla rozhodnutím stěžovatele ze dne 25. 11. 2011, zn. SPR-5145/11-21, zastavena exekuce podle exekučního příkazu stěžovatele ze dne 27. 7. 2011.

Stěžovatel namítá, že napadené usnesení je podle jeho názoru nepřezkoumatelné, neboť městský soud při jeho vydání vycházel z nesprávných úvah a podkladů, když v odůvodnění uvedl, že exekuce byla zastavena rozhodnutím předsedy stěžovatele ze dne

16. 11. 2011; předmětná exekuce byla ve skutečnosti zastavena usnesením stěžovatele ze dne 25. 11. 2011.

Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou. Je sice třeba konstatovat, že městský soud v odůvodnění napadeného usnesení na jednom místě skutečně zaměnil rozhodnutí ze dne 16. 11. 2011, zn. SPR-5145/11-19, kterým předseda stěžovatele zrušil rozhodnutí stěžovatele jako správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 8. 2011, s rozhodnutím stěžovatele ze dne 25. 11. 2011, zn. SPR-5145/11-21, jímž byla zastavena exekuce podle exekučního příkazu ze dne 27. 7. 2011, je však zřejmé, že se jednalo toliko o omyl v označení rozhodnutí, přičemž městskému soudu byly skutečný obsah těchto rozhodnutí a jejich souslednost v rámci řízení nepochybně známy. Z napadeného usnesení je rovněž zřejmé, jakými úvahami se městský soud v dané části odůvodnění řídil a na které rozhodnutí ve skutečnosti odkazoval. Tato záměna je mimoto obsažena v části odůvodnění, která nebyla pro právní posouzení věci a zastavení řízení určující. Městský soud zcela v souladu se zákonem dospěl k závěru, že podáním ze dne 20. 12. 2011 žalobkyně vzala žalobu zpět. Řádně aplikoval ustanovení § 37 odst. 4 s. ř. s., podle něhož *„navrhovatel může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl,“* a postupoval v souladu s § 47 písm. a) téhož zákona před středníkem, podle něhož *„soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.“*

Nejvyšší správní soud dodává, že městský soud ani neměl jinou možnost než řízení zastavit poté, kdy žalobkyně vzala svoji žalobu zpět. Jakýkoliv jiný postup by byl v rozporu s citovanými ustanoveními zákona a dispoziční zásadou, na níž je řízení před správními soudy založeno. Městský soud nebyl po zpětvzetí žaloby a před zastavením řízení oprávněn žádným způsobem zkoumat (jak požaduje stěžovatel), zda může být napadené rozhodnutí vůbec podrobeno přezkumu ve správním soudnictví, když exekučním příkazem nebyla uložena konkrétní povinnost, resp. nebyla uložena donucovací pokuta. Stejně tak nebyl povolán do odůvodnění usnesení o zastavení řízení zahrnout úvahy o tom, jak by věc posoudil v případě, že by ke zpětvzetí žaloby nedošlo.

Stejně tak Nejvyšší správní soud není při rozhodování o kasační stížnosti proti usnesení městského soudu, kterým bylo řízení zastaveno, oprávněn jakýmkoli způsobem projednávat věc samu. Předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu je v takovém případě pouze to, zda městský soud správně posoudil podmínky pro zastavení řízení. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 As 44/2008 – 80, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, č. j. 1 As 145/2011 – 105, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Ans 14/2011 – 133).

Podstatná část kasační stížnosti je věnována námitce směřující proti výroku II. napadeného usnesení, kterým městský soud rozhodl, že žalovaný je povinen žalobkyni zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 9640 Kč do třiceti dnů od právní moci usnesení k rukám zástupce žalobkyně. Stěžovatel argumentuje, že aplikace § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. nebyla v tomto případě namístě; soud se měl podle jeho názoru zabývat posouzením, zda může být napadené rozhodnutí vůbec podrobeno přezkumu ve správním soudnictví, a zohlednit, že žalobkyně nemohla v řízení uspět a svoji žalobu toliko vzala zpět dříve, než tato mohla být soudem odmítnuta či zamítnuta.

Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. *„žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.“*

Nejvyšší správní soud neshledal ani tuto námitku důvodnou, přičemž se zcela ztotožnil s právním názorem městského soudu, tedy že aplikace ustanovení § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. byla v projednávané věci namístě. Městský soud správně shledal, že žalobkyně vzala svoji žalobu zpět pro pozdější chování stěžovatele, což žalobkyně ostatně v podání ze dne 20. 12. 2011 rovněž uvedla jako důvod pro zpětvzetí žaloby. Žalobou bylo napadeno rozhodnutí ze dne 30. 8. 2011, jímž stěžovatel nevyhověl námitkám žalobkyně proti exekučnímu příkazu stěžovatele ze dne 27. 7. 2011. Následně byla rozhodnutím stěžovatele jako správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 8. 2011, zn. SPR-5145/11-5, k vynucení povinnosti podle exekučního příkazu žalobkyni uložena donucovací pokuta ve výši 10 000 Kč. Poté, co žalobkyně proti napadenému rozhodnutí ze dne 30. 8. 2011 podala žalobu ze dne 22. 9. 2011 a o věci bylo zahájeno řízení před Městským soudem v Praze, vydal předseda stěžovatele rozhodnutí ze dne 16. 11. 2011, zn. SPR-5145/11-19, kterým zrušil rozhodnutí stěžovatele jako správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 8. 2011. Následně byla rozhodnutím stěžovatele ze dne 25. 11. 2011, zastavena exekuce podle exekučního příkazu ze dne 27. 7. 2011. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že žalobkyně vzala žalobu zpět pro pozdější chování stěžovatele, neboť stěžovatel evidentně sám uznal nezákonnost napadeného rozhodnutí, když exekuce prováděná na základě exekučního příkazu, proti kterému žalobkyně v řízení před městským soudem brojila, byla následně samotným stěžovatelem zastavena. Stejně tak rozhodnutí stěžovatele jako správního orgánu prvního stupně o uložení donucovací pokuty, vydané v rámci exekuce, bylo předsedou stěžovatele zrušeno, přičemž předseda stěžovatele v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že k předložení požadovaných listin nelze žalobkyni exekucí nutit, neboť předložení požadované listiny by ve spojení s jinými důkazními prostředky mohlo přivodit nebezpečí jejího stíhání za správní delikt. Jak již bylo vyloženo výše, městský soud nebyl před zastavením řízení oprávněn zkoumat, zda může být napadené rozhodnutí vůbec podrobeno přezkumu ve správním soudnictví, jakož ani do odůvodnění usnesení o zastavení řízení zahrnout úvahy o tom, jak by věc posoudil v případě, že by ke zpětvzetí žaloby nedošlo.

Nejvyšší správní soud tedy shledal, že městský soud v souladu se zákonem uložil stěžovateli povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení. Současně lze konstatovat, že městský soud správně vyčíslil přiznanou výši náhrady nákladů řízení v celkové výši 9640 Kč, určenou podle advokátního tarifu, a to jako důvodně vynaložené náklady řízení v rozsahu odměny za tři úkony právní služby po 2100 Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby a její zpětvzetí) a režijní paušál třikrát po 300 Kč, včetně 20 % navýšení o daň z přidané hodnoty, jakož i části soudního poplatku ve výši 1000 Kč. Nelze pak než konstatovat, že městský soud, postupuje podle § 60 odst. 3 s. ř. s., se žádným způsobem nemohl zabývat posouzením (jak požaduje stěžovatel), zda lze napadené rozhodnutí vůbec podrobit přezkumu ve správním soudnictví, a zda by tedy bylo v případě, že by nebyla vzata zpět, žalobu možno projednat ve věci samé či by ji bylo třeba odmítnout. Pro přiznání náhrady nákladů řízení žalobkyni bylo stejně tak irelevantní, jaký výsledek sporu by jinak bylo lze očekávat, resp. nakolik reálnou šanci na úspěch žalobkyně měla. Ba

naopak, pokud by městský soud spekulativně prováděl obdobné úvahy a založil na nich své rozhodnutí, porušil by příslušná ustanovení soudního řádu správního.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze, jakož i další spisové dokumentace k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti žalovanému jako stěžovateli, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně má proto právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, a to za jeden úkon právní služby – vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 13. 3. 2012 – ve výši 2100 Kč [11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 položkou 5. a § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu], a dále náhradu hotových výdajů – režijní paušál ve výši 1 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Žalobkyně tedy má právo na náhradu odměny za zastupování a hotových výdajů ve výši 2400 Kč. Jelikož zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho nárok podle § 35 odst. 8 věty druhé s. ř. s. o částku odpovídající této dani, která činí 20 % z částky 2400 Kč, tj. 480 Kč. Nejvyšší správní soud proto uložil žalovanému jako stěžovateli, aby zaplatil žalobkyni na náhradě nákladů řízení celkem 2880 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu